

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3037/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Растко Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 154/22 од 06.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2023. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 154/22 од 06.10.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 154/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 154/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 107/20 од 23.03.2022. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ од 272.031,38 динара, са законском затезном каматом од 06.10.2020. године, као дана подношења тужбе до исплате као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, цитираних у образложењу првостепене пресуде, обавезана је тужена да тужиоцу накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, у висини неисплаћеног потраживања тужиоца из радног односа, чија је висина утврђена из Коначне листе признатих и оспорених потраживања разлучних и стечајних поверилаца на дан 07.11.2017. године и изјашњења стечајног управника од 30.06.2021. године. Ово због тога што поступак стечаја над стечајним дужником „Минел електромонтажа“ а.д. Београд покренут решењем Привредног суда у Београду Ст 274/12 од 08.06.2012. године, у којем је тужиоцу признато потраживање из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног суда у Београду Р4 Ст 314/20 од 11.05.2020. године, којим је усвојен, између осталих, приговор предлагача овде тужиоца и утврђено да је у поступку који се води пред Привредним судом у Београду под бројем Ст 274/12 повређено право овде тужиоца на суђење у разумном року и наложено стечајном судији да у року од четири месеца од дана пријема решења предузме све потребне мере и радње у циљу окончања стечајног поступка.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, какво је привредно друштво „Минел електромонтажа“ а.д. Београд, у односу на које тужилац има новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Рев 878/2019 од 14.03.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору и у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права (Маринковић против Србије дана 22.10.2013. године по представци број 5353/11, Качапор и други против Србије дана 15.01.2008. године по представци број 2269/06, Црнишанин и други против Србије дана 13.01.2009. године по представци број 35835/05 идр.) и одлукама Уставног суда Републике Србије (Уж 7912/2014 од 09.06.2016. године; Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године идр.).

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.10.2020. године. Вредност предмета спора је износ од 272.031,38 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић